

I

1992

Smells Like Teen Spirit

1

În picioare pe mal, Anthony privea drept înainte.

Sub soarele încins al amiezii, apele lacului aveau inflexiuni mate de petrol. Din când în când, suprafața catifelată se unduia la trecerea vreunui crap sau a vreunei știuci. Băiatul a tras adânc aer în piept. Atmosfera era încărcată de același miros de noroi, de pământ scorojit de căldură. Pe spatele lui deja lat, luna iulie făcuse loc unor pete de roșeață. Nu purta nimic în afară de un vechi sort și o pereche de ochelari Ray-Ban contrafăcuți. Era o căldură ucigătoare, dar asta nu explica totul.

Anthony tocmai împlinise paisprezece ani. Ca gustare putea să înfulece o baghetă întregă unsă cu Vache qui Rit. Uneori, noaptea, cu căștile pe urechi, îi venea să scrie cântece. Părinții lui erau niște nasoi. În toamnă avea să fie în clasa a noua¹.

Vărul lui nu-și făcea nicio grijă. Întins pe prosopul său frumos, cumpărat de la piața din Calvi în anul când fuseseră plecați în tabără, era pe jumătate adormit. Chiar

¹ În sistemul educațional francez, clasa a IX-a este inclusă în învățământul gimnazial, iar clasa a X-a este primul an de liceu (n. red.).

și întins pe pământ părea mare. Toată lumea îi dădea cu ușurință douăzeci și doi sau douăzeci și trei de ani. De altfel, vărul profita de această prejudecată pentru a merge în locuri unde n-ar fi trebuit să fie. Baruri, cluburi, fete.

Anthony a scos o țigară din pachetul ascuns în șort și și-a întrebat vărul dacă nu cumva și el, uneori, se enerva dincolo de orice măsură.

Vărul nu a făcut nicio mișcare. Sub pielea sa se puteau urmări contururile precise ale mușchilor. Din când în când, în pliul de la subsuoara lui se așeza câte-o muscă. Atunci pielea îi zvâcnea ca a unui cal deranjat de un tăun. Anthony și-ar fi dorit mult să fie și el așa, suplu, cu bustul compartimentat. În fiecare seară făcea flotări și abdomene în camera lui. Dar nu-i ieșea. Rămânea pătrășos, masiv, o halcă de carne. Odată, la școală, un biban îl enervase cu o poveste despre o minge de fotbal tăiată. Anthony îi dăduse întâlnire la ieșire. Bibanul nu mai apăruse. În plus, ochelarii Ray-Ban ai vărului erau originali.

Anthony și-a aprins țigara și a oftat. Vărul știa bine ce-și dorea. De zile-ntregi Anthony îl înnebunea să dea o tură la plaja de nudiști, loc care, de altfel, fusese botezat așa din exces de optimism, pentru că peste tot erau doar fete în ținute *topless*, și încă ce ținute. Oricum, Anthony nu-și putea lua ochii de la ele.

— Hai să mergem.

— Nu, mârâi vărul.

— Haide. Te rog.

— Nu acum. N-ai decât să faci o baie.

— Ai dreptate...

Anthony s-a mulțumit să privească apa cu frumusețea lui de privire sașie. Un fel de parăzită îi ținea pleoapa dreaptă pe jumătate închisă, denaturându-i fața, dându-i un aer mereu morocănos. Unul dintre lucrurile care nu funcționau bine. Ca și căldura în care era prizonier, acest corp încordat, prost croit, aceste picioare la care purta măsura 43 și coșurile care-i împingeau în sus pielea feței. Vărului îi era bine, ce mai încolo și-ncoace. Anthony a scrâșnit din dinți.

Cu un an înainte se înecase băiatul familiei Colin. Într-o zi de 14 iulie, era ușor de ținut minte. În acea noapte oamenii din localitate veniseră în număr mare pe malurile lacului și în pădure pentru a vedea focurile de artificii. Se aprinseseră focuri de tabără, se făcuseră grătare. Ca întotdeauna, puțin înainte de miezul nopții se lăsase cu scandal. Soldații de la cazarmă ieșiți în permisie se luaseră la hartă cu arabii din ZUP¹ și apoi se amestecaseră și căpoșii din Hennicourt. În cele din urmă se amestecaseră, la rândul lor, obișnușii campingului, mai ales tineri, dar și câțiva tați de familie, belgieni burtoși și arși de soare. A doua zi fuseseră găsite ambalaje soioase, sânge pe trunchiurile copacilor, sticle sparte și chiar o barcă Optimist de la clubul nautic prinsă între crengile unui copac; nu era deloc un lucru banal. Copilul familiei Colin, în schimb, nu mai fusese găsit.

¹ Zonă preurbană.

Totuși, era clar că băiatul își petrecuse seara pe malul lacului. Era lucru sigur, pentru că venise cu tipii din gașca lui și toți spusese asta după aceea. Puști fără nimic deosebit, care se numeau Arnaud, Alexandre sau Sebastien, abia absolviseră și nici măcar nu aveau permis de conducere. Veniseră acolo pentru a asista la bătaia tradițională, fără nicio intenție să se amestece personal. Doar că la un moment dat fuseseră prinși în învâlmășeală. Continuarea plutea în ceață. Mai mulți martori văzuseră cu siguranță un băiat care părea rănit. Se vorbea despre un tricou plin de sânge și, de asemenea, despre o rană la gât, ca o gură deschisă spre adâncimi lichide și negre. În mijlocul confuziei, nimeni nu se gândise să-i acorde primul ajutor. Dimineața, patul băiatului era gol.

În zilele care au urmat, prefectul organizase o căutare în pădurile din împrejurimi în timp ce scafandrii dragau lacul. Ore întregi, căutătorii cercetaseră aleile și potecile de la Zodiac Orange. Scafandrii se lăsau să cadă pe spate cu plesnituri îndepărtate și apoi toată lumea trebuia să aștepte într-o tăcere mormântală.

Se spunea că mama băiatului era la spital pe tranchilizante. Se mai spunea și că se spânzurase. Sau că fusese văzută bântuind pe stradă în cămașă de noapte. Tatăl lui lucra la poliția municipală. Pentru că era vânător în timpul liber și pentru că, după cum era de așteptat, toți oamenii credeau că arabii făcuseră pocinogul, se spera mai mult sau mai puțin la o reglare de conturi. Tatăl era tipul îndesat care stătea în barca pompierilor, cu capul chel dezgolit sub un soare de plumb. De pe mal, oamenii

îi studiau nemișcarea, calmul insuportabil și craniul care se cocea încet. Pentru toată lumea, răbdarea asta a lui avea ceva scandalos. Și-ar fi dorit să facă ceva, măcar să miște, să-și pună o pălărie.

Lucrul care tulburase populația după aceea era portretul publicat în ziar. În fotografie, băiatul avea un chip plăcut și lipsit de orice frumusețe, palid, pe scurt, un chip care se potrivea de minune unei victime. Părul îi atârna în cârlionți, ochii lui erau căprui și purta un tricou roșu. În articol se spunea că luase bac-ul cu mențiunea Foarte bine. Dacă-i cunoșteai familia, era totuși o realizare fantastică. Ia te uită, comentase tatăl lui Anthony.

În cele din urmă, cadavrul rămăsese de negăsit și tatăl băiatului își reluase drumurile la slujbă fără să facă valuri. Soția lui nu se spânzurase sau ceva asemănător. Se mulțumise să ia niște pastile.

În orice caz, Anthony nu avea niciun chef să înoate acolo. Atingând suprafața lacului, mucusul de țigară aruncat a scos un fâsâit. Băiatul a ridicat ochii spre cer și, orbit, a încruntat din sprâncene. O clipă, pleoapele sale au rămas la același nivel. Soarele era sus, probabil era trei după-amiaza. Țigara îi lăsase un gust neplăcut pe limbă. Era clar, timpul nu mai trecea. În același timp, reînceperea școlii se apropia în mare viteză.

— La dracu'...

Vărul s-a ridicat.

— Ești beat.

— Mă iau toți dracii, pe bune. Nimic de făcut, zi de zi.

— Bine, hai...

Vărul și-a trecut ghiozdanul peste umeri, și-a luat bicicleta de coarne și a plecat.

— Hai, grăbește-te. Mergem.

— Unde?

— Hai mă, când îți zic.

Anthony și-a îndesat prosopul în vechiul său rucsac Chevignon, și-a recuperat ceasul dintr-un baschet și s-a îmbrăcat repede. Abia apucase să-și ridice BMX-ul, că vărul deja dispăruse pe drumul care ocolea lacul.

— Așteaptă, nenorocitul!

Anthony se ținea după el din copilărie. Când erau tinere, mamele lor fuseseră nedespărțite. Fetele Mougel, cum li se spunea. Multă vreme bătuseră împreună balurile din zonă, apoi se căsătoriseră din dragoste. Hélène, mama lui Anthony, îl alesese pe unul dintre fiii familiei Casati. Irène nimerise și mai rău. Oricum ar fi fost, fetele Mougel, prietenii lor, verii lor, familiile formau aceeași lume. Ca să-ți dai seama de asta era suficient să vezi cum funcționau familiile la înmormântări sau de Crăciun. Bărbații vorbeau puțin și mureau devreme. Femeile își vopseau părul și priveau viața cu un optimism care se atenua în timp. Odată îmbătrânite, păstrau amintirea bărbaților morți la muncă, la bistrou, bolnavi de silicoză, păstrau amintirea fiilor uciși în stradă, fără a-i mai pune la socoteală pe cei care plecaseră. Irène, mama vărului, aparținea exact acestei categorii de soții părăsite. Vărul crescuse repede, dintr-odată. La șaisprezece ani știa să tundă iarba, să conducă fără permis, să facă de mâncare.

Și copiii copiilor lor

Avea voie până și să fumeze în camera lui. Era curajos și sigur de el. Anthony l-ar fi urmat până în iad. În schimb, se simțea din ce în ce mai puțin legat de apucăturile familiei lui. Pe ai lui îi considera mici, mici prin statura lor, prin situația lor, prin speranțele lor, chiar și prin nefericirile lor banale și conjuncturale. La ei acasă erai concediat, divorțat, încornorat sau canceros. Cu alte cuvinte, erai normal și tot ceea ce exista în afară trecea, natural, drept inadmisibil. Așa rezistau familiile, peste lespezi mari de furie deasupra unor subterane pline de suferință care, sub influența pastis-ului¹, puteau izbucni dintr-odată cu toată forța. Treptat și din ce în ce mai hotărât, Anthony își imagina că le e superior. Visa să plece dracu' de acolo.

Au ajuns curând la vechea cale ferată și vărul și-a aruncat bicicleta în boschete. Apoi, stând pe șine pe vine, a privit o clipă centrul de recreere Léo-Lagrange, aflat chiar sub taluzul SNCF. Hangarul cu bărci avea ușile larg deschise. Nici țipenie în jur. Anthony a lăsat bicicleta deoparte și i s-a alăturat.

— Nimeni, a spus vărul. Luăm o canoe și mergem.

— Ești sigur?

— N-o să înotăm până acolo.

Și vărul a zburat peste taluz, săltând prin măracini și prin tufișuri. Anthony l-a urmat. Îi era frică, era minunat.

Odată ajunși în hangar, au avut nevoie de câteva secunde să se acomodeze cu semiîntunericul. Erau acolo

¹ Băutură alcoolică tradițională franțuzească, cu aromă de anason (n. red.).

bărci mici, un 420 și canoe suspendate de un suport din metal. Un puternic miros de mucegai se simțea dinspre vestele de salvare agățate pe umerase. Prin ușile larg deschise se vedeau plaja, lacul strălucitor, întinderea peisajului ca un ecran de cinema decupat în umbra umedă.

— Vino, o s-o luăm pe asta.

Au desfăcut canocea aleasă de văr cu o mișcare sincronizată, apoi au pus mâna pe pagaie. Înainte de a părăsi răcoarea hangarului, au luat o scurtă pauză. Le plăcea. În depărtare, o placă de surf trasa o dungă clară pe suprafața lacului. Nu se vedea nimeni. Anthony simțea amețeala de dinainte de a face o prostie. Era la fel când mai fura câte ceva de la Prisu sau comitea imprudențe pe motocicletă.

— Hai. Mergem, a spus vărul.

Și au pornit cu canocea pe umeri și pagaiele în mâini.

În general, centrul de recreere Léo-Lagrange era frecventat de tipi mai degrabă inofensivi pe care părinții îi trimiteau acolo ca să scape de ei până la începerea școlii. În felul ăsta, în loc să dea de necazuri prin oraș, aveau ocazia să facă echitație și să se dea cu hidrobicicletele. La sfârșit de vară se ținea o petrecere și toată lumea se săruta și bea alcool pe ascuns; cei mai tupeiști reușeau chiar să i-o tragă câte unei supraveghetoare. Dar printre ei existau întotdeauna câțiva țicniți și neobișnuiți, mici duri veniți de la țară și cu nervii mereu întinși la maximum. Dacă dădeau ăia peste tine, se putea termina prost. Anthony încerca să nu se gândească prea mult la asta. Canocea era grea. Trebuia să reziste până la mal, cel mult treizeci de

metri. Îi tăia umărul. Strângea din dinți. Și atunci vărul s-a împiedicat într-o rădăcină și vârful canoei s-a înfipt în pământ. Aflat în spate, Anthony s-a împiedicat și a simțit cum mâna îi era sfâșiată de ceva dur, o așchie sau un vârf care-i pătrundea sub piele. Îngenuncheat, și-a privit palma deschisă. Sângera. Vărul era deja în picioare.

— Haide, nu avem timp.

— Două secunde. M-am rănit.

Își lipise buzele de tăietură. Gustul de sânge îi umplea gura.

— Hai odată!

Se auzeau voci. Au pornit din nou în fugă, ținând ambarcațiunea cât de bine puteau, uitându-se bine pe unde mergeau. Împinși de propriul elan, au intrat în apă până la brâu. Anthony se gândea la țigările lui, la walkmanul din rucsac.

— Urcă! i-a spus vărul, care deja împingea canoea spre larg. Repede.

— Hei! a strigat cineva din spatele lor.

Era o voce clară, masculină. I-au urmat alte strigăte, din ce în ce mai apropiate.

— Hei, întoarceți-vă! Ah!

De bine, de rău, Anthony a reușit să se cațare în canoe. După ce i-a dat un ultim impuls, vărul s-a urcat și el. Pe malul rămas acum în urma lor, un puști în costum de baie și doi monitori urlau din toți rărunchii.

— Vâslește! Să mergem! Hai!

După câteva ezitări, băieții au găsit metoda potrivită: Anthony vâslea la babord și vărul la tribord. Pe plajă era

un întreg furnicar de tipi surescitați care urlau și se agita-
tau. Monitorii s-au repezit în hangar. Au ieșit de acolo
cu trei canoe.

Din fericire, ambarcațiunea în care se aflau cei doi veri
despica apa lacului cu o precizie reconfortantă. Simțeau
rezistența apei încordându-le umerii și o amețitoare
senzație de viteză sub picioare. Anthony a văzut un șiroi
de sânge șerpuint de-a lungul antebrațului său. A lăsat
pagaia o secundă.

— Ești bine? l-a întrebat vărul.

— Nimica toată.

— Ești sigur?

— Mda.

Picăturile roșii căzute între picioarele lui desenaseră
un cap de Mickey Mouse. În palmă i se căsca o tăietură
subțire. A dus-o la gură.

— Vâslește! i-a strigat vărul.

Urmăritorii lor erau câte doi sau trei în fiecare
ambarcațiune, alături de adulți. Nu erau așa de departe
și Anthony s-a pornit să vâslească mai vârtos. În apele
negre ale lacului, soarele se reflecta într-un milion de
licăriri albe. Își simțea sudoarea curgându-i pe frunte, pe
tâmples. De atâta transpirație, tricoul i se lipise cu totul
de spate. Era neliniștit. Poate chemaseră poliția.

— Ce facem?

— N-o să ne urmărească.

— Ești sigur?

— Vâslește, bă, acolo!